

NATTE WITTE ASPERGES

Ander werk van Robert van Eijden

Boek (256 blz.) (roman, 2015)

*Paradijs bij het dashboardlicht – Het leven
van Jan de Vries* (1966 –) (roman, 2018)

Robert van Eijden

Natte witte asperges

Playboy-columns

Utrecht 2019

Deze columns zijn van 2015 tot en met 2019 verschenen
in *Playboy*, een uitgave van Pijper Publishing

Copyright © Robert van Eijden 2019

Omslagontwerp en vormgeving Rotterdam Vormgeving

Foto auteur Mark van Rotterdam

Zetwerk Elgraphic

Eindredactie Marianne Wilschut

Sponsoring Egbert Aben / café De Stad, Utrecht

Met dank aan Sladjana Labovic

NUR 303 / ISBN 978 94 021 9793 8

www.maarwatishet.com

www.bravenewbooks.nl

Voorwoord

Eind november 2014 werd ik door Vico Olling, mijn chef bij het veelgelezen prachtblad *Panorama*, uitgenodigd voor een gesprek in café Willem Slok in Utrecht. Ik dacht meteen wat de meeste freelancers denken die *out of the blue* op gesprek moeten komen bij een opdrachtgever: shit, ik word ontslagen.

Het bleek echter het tegenovergestelde te zijn: Vico vroeg of ik columnist wilde worden van *Playboy*, het veelbekeken prachtblad waarvan hij tijdelijk ook chef was.

Daar moest ik toch wel even een paar seconden over nadenken. ‘Columns schrijven kan ik wel,’ zei ik, ‘maar ik ben niet echt een, eh, playboy.’

Vico zei niets.

‘Ik ben niet rijk, ik heb geen mooie auto en ik ga nooit op vakantie naar mondaine badplaatsen,’ ging ik

verder (bij *mondaine badplaatsen* maakte ik het quotejesgebaar). 'En het aantal onenightstands dat ik in mijn leven heb gehad is te tellen op de vingers van één hand.'

'Prima toch?' zei Vico.

'Ik heb het dan wel over de hand van een vuurwerk-slachtoffer dat al zijn vingers is kwijtgeraakt,' zei ik. 'Of wat ik eigenlijk bedoel: moet het veel over seks gaan?'

'De hoofdredacteur wil dat je gaat schrijven over...'
Vico pakte een uitgeprinte e-mail erbij en las voor: 'De belevenissen van een man in een vrouwenmaatschappij.'

'O,' zei ik. 'Dat is waarschijnlijk omdat de maatschappij steeds fime... femo... vrouwelijker wordt? Daar kan ik wel wat mee. Al weet ik niet of ik stof heb voor meer dan drie columns. Ik maak eigenlijk nooit wat mee, maar dat weet jij ook wel. Misschien als ik ge-'

'Ach joh,' zei Vico, 'doe maar wat.'

Inhoud

Ik eet soms expres te veel wasabi	11
Veel te diepe décolletés	15
Een avondje porno kijken	18
Op zoek naar het perfecte broodje gebakken ei	21
Op volle toeren	24
Ziek	27
Evaluatie in 't kippenhok	30
Natte witte asperges	33
Even afrekenen	36
Wc-borstels vergelijken	39
Lekker los	42
Roosters moeten kloppen	45
Het eetdagboek van... Robert van Eijden	48
Hallo, ja, ja, doewie	51
Kom je hier vaker?	54
Een achtergelaten schoen	57

Een geestige zaadleverancier	60
Spareribs met friet en drie sausjes	63
Uitkraamvisite	66
<i>We want less</i>	69
Twee vrouwen, één opblaasbadje	72
Afzien	75
Prettige feestdag!	78
Mijn nieuwe, veel jongere vriendin	81
De schoonheid van schoonheid	84
Een portie zelfgeklopte slagroom	87
Dat is geen bochel, dat is luiheid	90
Dikke zoete saus	93
Schaaltjes, bakken en mokken	96
Buitenspel	99
De poten van Piet	102
#teamremi	105
De wet van het gratis bier	108
Hoeren zonder pooiers	111
Even terugspoelen	114
Mijn slanke harde jongensbillen	117
Een pakje Camel, graag	120
De ingekepte tak van een hazelaar	123
De levensloop van mijn cv	126
Totale leegteverkoop	129
Rammen op het telraam	132
Een halflege fles sterkedrank	135
Een hele zak pindarotsjes	138
In feite is spaghetti ook een soort bami	141
De etnische zuivering van mijn gasfornuis	144
Een wasbak vol met kots	147
Doe de test!	150
Ik kreeg 5,67 euro terug van de firma Eneco en dit is wat er toen gebeurde	153

Dubbel zout, dubbel mayonaise	156
De jas	159
Het doeltje van het leven	162
Achter de voordeur	165
Alles onder controle	168
Dingen te doen	171
Spontane zelfontbranding	174

Ik eet soms expres te veel wasabi

Tienduizenden Nederlanders hebben een zelfgeschreven roman in hun bureaula of op hun harde schijf liggen. Velen hebben dat manuscript ooit naar een Echte Uitgeverij gestuurd in de hoop echt uitgegeven te worden. Maar als je ongelooflijk goed bent, gaat het soms andersom: een uitgeverij vraagt jónú een roman te schrijven. Dat overkwam mij. Aspirant-auteurs van Nederland: doe je voordeel met het verslag van mijn literaire ontdekkingsreis.

Ontdekking één: de literaire uitgeverijwereld (mijn uitgeverijwereld, tenminste) wordt voornamelijk bevolkt door vrouwen. De directeur: een vrouw. De uitgever: een vrouw. Het hoofd marketing: een vrouw. Mijn redacteur: een vrouw. Ja, zelfs de receptioniste was een vrouw. Dat was even wennen, al dat boven mij gestelde oestrogeen – ik vind orders van een vrouw opvolgen zo

moeilijk dat ik de TomTom van mijn vriendin heb ingesteld op een mannenstem. En dat terwijl mijn vriendin altijd zelf achter het stuur zit omdat ik – zoals het een artistiek type betaamt – geen rijbewijs heb. Dat zou gezien mijn stevige consumptie van Witte Trappist ook levensgevaarlijk zijn, al is jong sterven natuurlijk een aan te bevelen levenswijze voor iedere kunstenaar.

Twee weken na ondertekening van het contract kreeg ik een niet-terugvorderbaar voorschot op de royalty's overgemaakt. 2.000 euro. Een glas Witte Trappist in mijn stamcafé kost 3,70 euro, dus dat bedrag had ik er binnen vijf maanden doorheen gejaagd. Mijn bierbuik was inmiddels een stuk dikker dan mijn boek en de deadline naderde. Het enige wat mij nog restte was schrijven: telefoon uit, oordopjes in, stekker uit het modem en gaan. Ontdekking twee: als schrijver leid je ruwweg hetzelfde leven als Doutzen Kroes – het lijkt allemaal glitter en glamour, maar het is gewoon keihard werken.

Ongeveer om de zestig bladzijden sprak ik af met mijn redactrice. Zij had dan het manuscript uitgeprint en er met pen opmerkingen bij gezet. Want bij keihard werken hoort keiharde kritiek, of feedback, zoals uw chef dat noemt. Dat zag er zo uit:

- (Bij een zin waar ik een halve middag aan had gewerkt tot hij zo mooi was dat ik ervan moest huilen met echte tranen) ‘Deze zin vind ik onduidelijk. Anders formuleren?’
- (Bij een hilarische beschrijving van een nog lolliger voorval) ‘Pas op voor te veel flauwheid’

- (Bij de vlammende start van hoofdstuk zoveel) ‘De verteltechniek die je hier toepast zie ik eigenlijk alleen in kinderboeken’
- (Bij een hallucinerende, Hunter S. Thompson-achtige droomsequentie in een supermarkt waarin de lsd bij wijze van schrijven van de schappen spatte) ‘Beetje voorspelbaar, dit’
- (Bij een licht-absurdistische grap over bouwvakkers) ‘Snap ik niet’
- (Bij een scène die vijftig pagina’s verderop in dezelfde vorm terugkomt om de wurgende zinloosheid van het bestaan te benadrukken) ‘Pas op voor te veel herhaling’

De romantitel die ik had voorgesteld – *Ik eet soms expres te veel wasabi* – was het ook niet helemaal, kreeg ik te horen. Na vijf minuten nadenken mailde ik negentien alternatieve titels terug (waaronder het ontroerende *Sorry, wuppie*, de verkoopknaller *Als je Chinees hebt gegeten, krijg je een uur later alweer honger* en – speciaal voor de Frankfurter Buchmesse 2015 – *Het Achterhuis 2.0*), maar die waren het ook niet helemaal, kreeg ik negentien keer als antwoord. Pas op voor te veel herhaling, dacht ik.

Op de afgesproken datum stuurde ik een Eerste Voorlopig Definitieve Versie op waarin ik alle aanwijzingen van mijn redactrice had overgenomen. Twee dagen later lag haar antwoord in mijn mailbox: ‘Wat is het ongelooflijk goed geworden.’ Even voldaan als uitgeput viel ik achterover in mijn bureaustoel en had

nog net genoeg energie voor ontdekking drie: orders van een vrouw opvolgen is best bevredigend.

Veel te diepe decolletés

Ik zat 's nachts langs de digitale kanalen van mijn flatscreen te zappen toen ik op een VPRO-documentaire uit 1979 stuitte over alleenstaanden – zo heetten singles toen. De maker volgde een paar mensen die in Lelystad naar een ‘openhuisfeest’ gingen, een bijeenkomst bedoeld om een nieuwe relatie op te doen. Omdat ik een jarenzeventigsexparty met swingende cocktailmuziek, lubberende lingerie en heel veel schaamhaar verwachtte, bleef ik kijken.

‘Openhuisfeest’ is een treurige term, ‘Lelystad’ ook en je hoeft geen Ionica Smeets te zijn om de optelsom van deze twee termen te raden: inderdaad, dubbel treurig. Van seks was op dit feest trouwens geen sprake – er werden door de bezoekers vooral veel ongemakkelijke gesprekken gevoerd, en dan op een manier zoals het in dat decennium gebruikelijk was, met veel aan-

dacht voor de gelijkwaardigheid van man en vrouw en voor het gevoel naar elkaar toe. BLØF had er een heel album aan teksten aan over kunnen houden, zeg maar.

De aandoenlijkste scène zat in het eerste gedeelte van de documentaire: een even zenuwachtige als verlegen man werd thuis voor de badkamerspiegel geïnterviewd over zijn verwachtingen van de avond. Na het scheren pakte hij een deodorantroller en rolde die een paar maal over zijn wangen en nek. Ik zeg het nog maar een keer: Na het scheren pakte hij een deodorantroller en rolde die een paar maal over zijn wangen en nek. Ik zat meteen rechtop in mijn rookstoel.*

Wat uiterlijke verzorging betreft zijn de meeste mannen anno 2015 ver verwijderd van dat stenen en harige tijdperk. Iets té ver misschien, zag ik op de telefoon van vriendin C. Ze is na een lange relatie weer actief op de alleenstaanden-, eh, singlesmarkt en had zich als zelfstandige, hippe vrouw van eind dertig maar eens op Tinder begeven. Leuk. Of eigenlijk helemaal niet leuk. ‘Ik ben nogal geschrokken van die foto’s,’ zei ze vorige week zaterdagavond met een bedrukt gezicht aan mijn eettafel. ‘Nadat ik de eerste honderd mannen naar links had geswipet ben ik zachtjes gaan zitten huilen in een hoekje.’

‘Kom, kom,’ zei ik, ‘zo erg kan het toch niet zijn en wil je nog wat wijn?’ Terwijl ik de glazen vulde, pakte C. haar telefoon, opende Tinder en hield het apparaat

* Ik ben nog slechter onderlegd op het gebied van uiterlijke verzorging dan ik al dacht, want inmiddels heb ik ontdekt dat er ook zoiets bestaat als een aftershaveroller. Dat was waarschijnlijk het ding dat de zenuwachtige dater gebruikte, en geen deodorantroller. Ik zeg het nog maar een keer: Dat was waarschijnlijk het ding dat de zenuwachtige dater gebruikte, en geen deodorantroller.

voor mijn neus: 'Kijk maar.' Ik keek. Nadat ik de eerste dertig mannen naar links had gewipet wilde ik zelf ook gaan zitten huilen in een hoekje, niet zachtjes, maar hard, met van die lange uithalen voor een dramatisch effect. Er waren mannen met meer dagcrème op hun gezicht dan Catherine Deneuve (71) in een maand verbruikt. Er waren mannen met veel te strakke T-shirts met veel te diepe decolletés om veel te gespierde lijven. Er waren mannen die meer aandacht aan hun kapsel hadden besteed dan Cristiano Ronaldo op een dag dat hij drie fotoshoots heeft. 'Weet je zeker dat je niet per ongeluk Grindr hebt geïnstalleerd?' vroeg ik.

Al verder zwiepend viel vooral het grote aantal roofvissen, motoren en kinderen me op in de profielfoto's. En dat een kwart van de mannen achter twee dj-cd-spe-lers stond te draaien op een feestje. 'Wat moet ik met een dj?' zei C. terwijl ze in drie teugen haar glas leegde. 'Ik heb toch Spotify?'

Om haar wat op te vrolijken vertelde ik over de VPRO-documentaire die ik had gezien. 'Misschien moet je een openhuisfeest organiseren,' zei ik, en liep naar mijn platenspeler om een lp met swingende cocktailmuziek uit te zoeken. 'Dan kom ik wel dj'en. Gezellig!' Achter mij hoorde ik een zacht gesnik dat langzaam luider werd.

Een avondje porno kijken

Toen ik na het eten een verse dvd van *Breaking Bad* in de speler wilde doen, brak mijn vriendin in: ze moest voor haar werk bij een tv-programma een dvd van *Matinée* kijken, een vrouwvriendelijke pornofilm. Of we dat eerst even konden doen? 'Is de paus katholiek?' vroeg ik.

'Dat weet ik niet,' zei ze, 'ik werk toch niet bij de KRO?' Daarna deed ze de schijf erin terwijl ik op de bank ging liggen, mijn tong al half uit mijn mond.

De film ontrolde zich met een tergende traagheid, alsof het hier een Franse productie betrof over een mislukte schrijver die de hele dag Gauloises rookt en koffie met cognac drinkt op zo'n Amélie Poulain-terras. Behalve traag was het allemaal ook nogal, eh, raar. Zo was er bijvoorbeeld wel een vrouw te zien, maar ze had haar kleren nog aan en maakte zelfs na tien minuten